

Rolnummer 3754, 3755 en 3756
Arrest nr. 80/2006 van 17 mei 2006

ARREST

In zake : de prejudiciële vragen betreffende de artikelen 1, vierde lid, 35bis, 35ter en 35sexies van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals ingevoegd bij het Vlaamse decreet van 25 juni 1992, gesteld door het Hof van Cassatie.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters A. Arts en M. Melchior, en de rechters P. Martens, R. Henneuse, M. Bossuyt, E. De Groot en L. Lavrysen, bijgestaan door de griffier P.-Y. Dutilleux, onder voorzitterschap van voorzitter A. Arts,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij drie arresten van 24 juni 2005 in zake de n.v. Prayon Rupel tegen de Vlaamse Milieumaatschappij, waarvan de expedities ter griffie van het Arbitragehof zijn ingekomen op 22 juli 2005, heeft het Hof van Cassatie de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schenden de artikelen 1, vierde lid, 35*bis*, 35*ter* en 35*sexies*, zoals ingevoegd bij decreet van de Vlaamse Raad van 25 juni 1992, van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in de mate dat deze bepalingen een onderscheid invoeren tussen heffingsplichtigen die allen met vuilvracht belast oppervlaktewater opnemen en lozen, maar bij de berekening van de verschuldigde heffing slechts in een aftrekmogelijkheid voorzien voor de reeds aanwezige vuilvracht voor die heffingsplichtigen die hun afvalwater lozen in hetzelfde oppervlaktewater als het oppervlaktewater waaruit zij water opnemen ? ».

Die zaken, ingeschreven onder de nummers 3754, 3755 en 3756 van de rol van het Hof, werden samengevoegd.

Memories zijn ingediend door :

- de n.v. Prayon, met zetel te 4480 Engis, rue Joseph Wauters 144;
- de Vlaamse Milieumaatschappij, met zetel te 9320 Erembodegem, A. Van de Maelestraat 96;
- de Vlaamse Regering;
- de Ministerraad.

De n.v. Prayon heeft een memorie van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 27 april 2006 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. W. Slosse, advocaat bij de balie te Antwerpen, voor de n.v. Prayon;
 - . Mr. S. Libeer, advocaat bij de balie te Brussel, tevens *loco* Mr. H. Geinger, advocaat bij het Hof van Cassatie, voor de Vlaamse Milieumaatschappij;
 - . Mr. B. Martel *loco* Mr. P. Van Orshoven, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Vlaamse Regering;
 - . Mr. E. Jacobowitz, advocaat bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers M. Bossuyt en P. Martens verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;

- zijn de zaken in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied*

De n.v. Prayon Rupel heeft een uitbatingzetel gelegen te Ruisbroek langs het Zeekanaal, waaruit zij oppervlaktewater betreft voor haar productieproces. Dat Zeekanaal is gelegen tussen de bedrijfsgebouwen van de vennootschap en de Rupel, reden waarom Prayon Rupel water betreft uit het kanaal. De vennootschap loost haar afvalwater niet in het Zeekanaal, maar in de kleine Zielsbeek, van waaruit het in de Rupel wordt gepompt.

Prayon Rupel werd aangeslagen in de milieuheffing voor de verontreiniging van het oppervlaktewater (heffingsjaren 1994, 1995 en 1996). Aangezien ze niet in het Zeekanaal loost, maar wel in de Rupel, mag de vennootschap de vervuiling die het water van het Zeekanaal reeds bevat bij de opname ervan, niet in mindering brengen op de aanwezige te belasten vervuiling in het door haar geloosde afvalwater. Die aftrek wordt door de reglementering enkel toegestaan voor de bedrijven die hun afvalwater lozen in hetzelfde oppervlaktewater als waaruit ze voordien het water opnamen (artikel 35*sexies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging).

Voor het Hof van Beroep te Gent wierp Prayon Rupel op dat artikel 35*sexies* van de wet van 26 maart 1971 een niet redelijk te verantwoorden verschil in behandeling in het leven roept tussen heffingsplichtigen, naargelang zij al dan niet het door hen verontreinigde water lozen in het oppervlaktewater waaruit zij het opnemen, en verzocht dat Hof daarover een prejudiciële vraag te stellen aan het Arbitragehof. Het Hof van Beroep oordeelde in drie arresten dat het antwoord op de vraag niet onontbeerlijk was om uitspraak te doen en dat de vennootschap geen recht had op de aftrek. Tegen die arresten werd cassatieberoep ingesteld. Het Hof van Cassatie oordeelde dat het gehouden is de door Prayon Rupel gesuggereerde vraag aan het Arbitragehof te stellen.

III. *In rechte*

- A -

A.1. De Ministerraad stelt vast dat de bescherming van de oppervlaktewateren tot de bevoegdheden van de gewesten behoort. Hij gedraagt zich om die reden naar de wijsheid van het Hof.

A.2. De Vlaamse Regering meent dat het verschil in behandeling dat door de in het geding zijnde bepalingen wordt gecreëerd tussen heffingsplichtigen die met vuilvracht belast oppervlaktewater opnemen en lozen, naargelang zij hun afvalwater al dan niet lozen in hetzelfde oppervlaktewater als datgene waaruit zij water opnemen, objectief en redelijk is verantwoord. De heffingsplichtige die afvalwater loost in een ander oppervlaktewater dan datgene waaruit het werd opgenomen, voegt alle in het afvalwater aanwezige vervuiling toe aan dat oppervlaktewater, zodat de verontreiniging die hij veroorzaakt niet is beperkt tot die welke hijzelf tijdens zijn productieproces heeft toegevoegd. Wanneer het afvalwater wordt geloosd in het oppervlaktewater waaruit het werd opgenomen, is de verontreiniging wel beperkt tot die welke tijdens het productieproces werd toegevoegd. Om die reden is het verantwoord dat de heffingsplichtige in het laatste geval het voordeel kan genieten van de korting, zoals bedoeld in artikel 35*sexies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging.

A.3. De Vlaamse Regering wijst erop dat de in het geding zijnde bepalingen dienen te worden begrepen in het licht van de algemene doelstelling van de milieuheffing, erin bestaande dat de vervuiling moet worden betaald door de vervuiler. Daarbij dient te worden beklemtoond dat het niet gaat om de vervuiling van het geloosde water als zodanig, maar wel om de vervuiling van het oppervlaktewater waarin wordt geloosd. Dat

blijkt uit artikel 1, eerste en vierde lid, van de wet van 26 maart 1971. Met het woord « inbreng » in het vierde lid van dat artikel, waarin de notie « verontreiniging » wordt gedefinieerd, wordt de inbreng in het ontvangstopervlaktewater bedoeld. Het maakt daarbij geen verschil of dat oppervlaktewater schoon of reeds vervuild was, en evenmin of dat water schoner of vuiler was dan het geloosde afvalwater.

Dat de heffingsplichtige liever niet loost in het oppervlaktewater van herkomst, heeft te maken met de lozingsnormen. Het is pas in dat licht dat duidelijk wordt waarom en wanneer ondernemingen lozen in een ander oppervlaktewater: zij nemen water op uit een relatief schone waterloop en lozen het in een relatief vuil oppervlaktewater. Zij moeten dus niet investeren om het water geschikt te maken voor hun productieproces en bijkomende saneringsmaatregelen zijn niet vereist om de vervuilingsgraad van hun afvalwater te verminderen.

A.4.1. De Vlaamse Milieumaatschappij (hierna V.M.M.), verweerster voor de verwijzende rechter, wijst erop dat de heffing op de waterverontreiniging stapsgewijs, sinds het decreet van 20 december 1989 houdende bepalingen tot uitvoering van de begroting van de Vlaamse Gemeenschap, in de wet van 26 maart 1971 werd ingevoerd. Uit de parlementaire voorbereiding van de verschillende decreten die ten grondslag liggen aan de heffingsregeling, blijkt dat die regeling gebaseerd is op het door de Europese regelgeving vooropgestelde beginsel « de vervuiler betaalt ». Uit die voorbereiding blijkt eveneens dat de vermindering van de heffing geen toepassing vindt wanneer het water in een ander oppervlaktewater wordt geloosd, omdat in dat geval vuilvracht wordt toegevoegd aan het water waarin wordt geloosd. De op dat beginsel (het Deltaprincipe) gebaseerde regeling wordt overigens ook in andere milieuheffingen toegepast.

A.4.2. De V.M.M. wijst eveneens erop dat het Hof van Cassatie in de drie arresten die aanleiding hebben gegeven tot de prejudiciële vraag, de juiste draagwijdte heeft bepaald die aan artikel 35*sexies*, § 1, van de wet van 26 maart 1971 moet worden toegekend. Het Hof heeft beklemtoond dat het doel van de decreetgever niet alleen erin bestond de door elke heffingsplichtige veroorzaakte eigen verontreiniging te belasten, maar tevens de ondernemingen aan te moedigen de door hen veroorzaakte vervuiling te verminderen door eigen investeringen. Het Hof heeft ook beklemtoond dat de overheid in de strijd tegen de milieuverontreiniging niet alleen heffingen maar ook normen oplegt. Ten bate van de heffingsplichtige die voor zijn productieproces water opneemt uit een bepaald oppervlaktewater en het nadien terugloost in datzelfde oppervlaktewater, mag de vuilvracht van het geloosde oppervlaktewater worden verminderd met de vuilvracht van het gebruikte oppervlaktewater « om reden dat de heffingsplichtige de reeds aanwezige vervuiling in het oppervlaktewater louter terugstort ». De vermindering voor de vuilvracht van het opgenomen oppervlaktewater wordt niet toegekend aan een heffingsplichtige die loost in een ander oppervlaktewater, omdat, volgens het Hof van Cassatie, « in de opvatting van de wetgever de heffingsplichtige die verontreinigd afvalwater loost in een ander oppervlaktewater dan waaruit het werd gecapteerd, alle in het verontreinigd afvalwater aanwezige vervuiling toevoegt aan dit ander oppervlaktewater zodat de verontreiniging die hij veroorzaakt niet beperkt is tot de verontreiniging die hijzelf tijdens zijn productieproces heeft toegevoegd ».

A.5. Volgens de V.M.M. berust het in het geding zijnde verschil in behandeling op een objectief criterium en is het bovendien redelijk verantwoord. Beide in de prejudiciële vraag beoogde heffingsplichtigen worden immers belast op de door hen aan het ontvangende oppervlaktewater toegevoegde vervuiling. In het ene geval mag de vuilvracht van het geloosde water worden verminderd met de vuilvracht van het opgenomen water, zodat de heffingsplichtige wordt belast op de door hem tijdens zijn productieproces toegevoegde vervuiling; hij wordt niet belast op de reeds in het opgenomen water aanwezige vervuiling, omdat hij die vervuiling louter terugstort in hetzelfde oppervlaktewater. In het andere geval wordt de belastingplichtige belast op de door hem tijdens zijn productieproces aan het opgenomen water toegevoegde vervuiling en op de reeds in het gecapteerde water aanwezige vuilvracht, omdat hij door zijn eigen daad en keuze loost in een ander oppervlaktewater, waardoor hij alle in het geloosde afvalwater aanwezige vervuiling toevoegt aan het ontvangende oppervlaktewater. Noch voor de toepassing van de heffing op de waterverontreiniging, noch voor de kwaliteitsnormen van de oppervlaktewateren kunnen de oppervlaktewateren op het grondgebied van het Vlaamse Gewest als één oppervlaktewater worden beschouwd.

A.6. Het verschil in behandeling is, volgens de V.M.M., bovendien ook verantwoord vanwege de ontradende bedoeling van de heffing, die ondernemingen meer bepaald wil aanmoedigen om vervuiling door middel van investeringen en ecologisch verantwoord produceren te verminderen. De mogelijkheid om te capteren uit en te lozen in hetzelfde oppervlaktewater wordt bepaald door de lozingsvergunning, die rekening houdt met de kwaliteitsnormen van het oppervlaktewater. In het Vlaamse Gewest gelden voor alle oppervlaktewateren basiskwaliteitsnormen; bepaalde wateren hebben geheel of gedeeltelijk een bijzondere bestemming (drinkwater, zwemwater, viswater, schelpdierwater) waarvoor bijzondere - door Europese richtlijnen voorgeschreven - milieukwaliteitsnormen gelden. Te dezen kan niet worden betwist dat het

Zeekanaal, waaruit de n.v. Prayon Rupel water capteert, oppervlaktewater is dat bestemd is voor viswater, en dat de Zielsbeek, waarin de vennootschap loost, enkel aan de basiskwaliteitsnormen moet voldoen. De vergunningspolitiek wordt bepaald door de kwaliteitsnormen van het ontvangende oppervlaktewater en de investeringen in de zuivering van afvalwater. Het oppervlaktewater dat aan bepaalde kwaliteitsnormen voldoet, zoals te dezen het Zeekanaal (viswater), kan, vanwege de relatief goede kwaliteit van het water, worden aangewend in het productieproces van ondernemingen. Wanneer de onderneming dat water na aanwending in het productieproces terug wil lozen in hetzelfde oppervlaktewater, moet het geloosde water aan de kwaliteitsnormen van het ontvangende oppervlaktewater voldoen. Dit impliceert dat de onderneming het afvalwater zuivert. Wanneer dit niet gebeurt, zal geen milieuvergunning kunnen worden verkregen voor het lozen in dat oppervlaktewater. Er kan eventueel wel een (minder strenge) milieuvergunning worden verkregen voor het lozen in oppervlaktewater met een lagere kwaliteitsdoelstelling. Het al dan niet lozen in « hetzelfde oppervlaktewater » berust dan ook op de eigen vrije keuze van de heffingsplichtige om al dan niet de nodige inspanningen en investeringen te doen teneinde ervoor te zorgen dat het door hem geloosde afvalwater voldoet aan de kwaliteitseisen van het oppervlaktewater waaruit hij water opnam.

A.7. De n.v. Prayon Rupel, eiseres voor de verwijzende rechter, oordeelt dat artikel 35*sexies* van de wet van 26 maart 1971, niet bestaandbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, omdat de aftrek waarin het voorziet, zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke verantwoording bestaat, niet van toepassing is op heffingsplichtigen die afvalwater lozen in ander oppervlaktewater dan datgene waaruit zij het water hebben opgenomen. Het begrip « ander oppervlaktewater » wordt bovendien zeer beperkend geïnterpreteerd; het moet gaan om oppervlaktewater dat is ingedeeld in een categorie met een andere kwaliteitsdoelstelling.

A.8. Prayon Rupel betoogt dat het niet juist is dat ze relatief vuil water overbrengt naar relatief zuiver water. Vermits het water wordt opgenomen uit het Zeekanaal (kwaliteit viswater) en nadien wordt geloosd in de Rupel (basiskwaliteit) is het omgekeerde waar : relatief zuiver water wordt overgebracht naar relatief vervuild water, zodat het Rupelwater kwalitatief beter wordt. Daarenboven zijn er belangrijke natuurlijke verbindingen tussen de Rupel en het Zeekanaal, waardoor het zeekanaalwater naar de Rupel stroomt. De hoeveelheden water die door Prayon worden opgenomen, zouden zonder die captatie ook in de Rupel terecht komen. De vennootschap zorgt dus geenszins voor extra vuilvracht in de Rupel. Bovendien gaat de Zielsbeek, onmiddellijk na het lozingspunt, in een collector, om vandaar onder het Zeekanaal te worden gepompt tot bij de monding in de Rupel. De pompinstallatie, die wordt beheerd door het Vlaamse Gewest, werkt zeer slecht, waardoor enorme hoeveelheden water van de Zielsbeek overlopen in het Zeekanaal. De indeling van de betrokken oppervlaktewateren (viswater voor het Zeekanaal en gewoon water voor de Rupel) is bijgevolg artificieel. De verwevenheid tussen beide oppervlaktewateren zorgt ervoor dat kan worden gesteld dat er wordt geloosd in hetzelfde oppervlaktewater, minstens dat het geloosde afvalwater gedeeltelijk afkomstig is van hetzelfde oppervlaktewater.

A.9. Prayon Rupel meent dat zij, door het feit dat haar de toepassing van artikel 35*sexies* van de wet van 26 maart 1971 wordt geweigerd, veel meer bijdraagt aan de belasting dan de hinder die zij veroorzaakt. In tegenstelling tot andere « grootverbruikers », met wie zij zich vergelijkbaar acht, wordt zij immers belast op de vuilvracht die reeds in het Zeekanaal aanwezig was. Nochtans heeft de decreetgever met artikel 35*sexies* tot doel gehad de ondernemingen enkel te belasten op de door hen veroorzaakte vervuiling. In die zin is de maatregel niet evenredig ten aanzien van die doelstelling.

A.10. Volgens Prayon Rupel is het niet verantwoord om het in artikel 35*sexies* van de wet van 26 maart 1971 gehanteerde begrip « hetzelfde oppervlaktewater » te interpreteren aan de hand van andere reglementering, namelijk de reglementering die de oppervlaktewateren indeelt in verschillende categorieën.

A.11. Prayon Rupel wijst nog erop dat ze, in tegenstelling tot wat de Vlaamse Regering laat doorschemeren, geen keuze heeft met betrekking tot het oppervlaktewater waarin wordt geloosd. Voor het Zeekanaal worden immers geen lozingen van bedrijfsafvalwater toegestaan.

- B -

B.1. De prejudiciële vraag betreft de artikelen 1, vierde lid, *35bis*, *35ter* en *35sexies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals ingevoegd bij het Vlaamse decreet van 25 juni 1992 houdende diverse bepalingen tot begeleiding van de begroting 1992.

Artikel 1, vierde lid, van die wet definieert « verontreiniging » als « elke rechtstreekse of zijdelings uit menselijke activiteiten voortvloeiende inbreng van stoffen die de samenstelling of de toestand van het water kan veranderen, derwijze dat het niet meer geschikt of minder geschikt is voor het gebruik dat ervan moet kunnen worden gemaakt, of dat het milieu door het aanzicht of de uitwasemingen van het water wordt bedorven ».

Artikel *35bis*, § 1, bepaalt dat de Vlaamse Milieumaatschappij belast is met de vestiging, de inning en de invordering van de heffing op de waterverontreiniging en met de controle op de naleving van de verplichtingen inzake de heffing. De tweede paragraaf heeft betrekking op het heffingsjaar. De derde, vierde en vijfde paragraaf bepalen wie al dan niet als heffingsplichtige moet worden beschouwd.

Artikel *35ter*, § 1, bepaalt dat het bedrag van de heffing wordt vastgesteld als volgt : $H = N \times T$, waarin H staat voor het bedrag van de verschuldigde heffing voor waterverontreiniging, N voor de vuilvracht uitgedrukt in vervuilingseenheden, berekend volgens één van de in afdelingen 3, 4 en 6 van de wet bepaalde berekeningsmethoden, veroorzaakt in het jaar voorafgaand aan het heffingsjaar en T voor het in paragraaf 2 vermelde bedrag van het eenheidstarief van de heffing. De volgende paragrafen van het artikel hebben betrekking op het eenheidstarief van de heffing, het minimumbedrag, de vrijstellingen en de mogelijkheid om, onder bepaalde voorwaarden en binnen bepaalde grenzen, terugbetaling te verkrijgen.

Artikel *35sexies* bepaalt dat, in het geval waarin het in een bepaald oppervlaktewater geloosde afvalwater geheel of gedeeltelijk afkomstig is van het gebruik van oppervlaktewater, dat uit hetzelfde oppervlaktewater is opgenomen als datgene waarin het afvalwater wordt

geloosd, de vuilvracht N, bepaald volgens artikel 35*quinquies*, § 1, mag worden verminderd met de vuilvracht N0 van het gebruikte oppervlaktewater, berekend op de wijze zoals aangegeven in het artikel.

B.2. De verwijzende rechter vraagt het Hof of de in het geding zijnde bepalingen bestaanbaar zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, doordat ze bij de berekening van de heffing op de waterverontreiniging een verschil in behandeling in het leven roepen tussen heffingsplichtigen die met vuilvracht belast oppervlaktewater opnemen en lozen, naargelang zij hun afvalwater al dan niet lozen in hetzelfde oppervlaktewater als datgene waaruit zij water opnemen.

B.3.1. Uit artikel 35*ter* van de wet van 26 maart 1971 blijkt dat het bedrag van de heffing op de waterverontreiniging wordt bepaald naar gelang van de vuilvracht uitgedrukt in vervuilingseenheden.

Afhankelijk van de situatie waarin de heffingsplichtige zich bevindt, voorziet de wet in verschillende formules om het aantal vervuilingseenheden te berekenen. Voor de zogenaamde kleinverbruikers wordt de vuilvracht in beginsel berekend op grond van het waterverbruik (artikel 35*quater*). Voor de grootverbruikers gebeurt dit op basis van meet- en bemonsteringsresultaten van het door hen geloosde afvalwater, dit wil zeggen op de werkelijke vuilvracht van het water (artikel 35*quinquies*), behalve indien de gegevens met betrekking tot het geloosde afvalwater die nodig zijn voor de toepassing van die methode, niet of onvolledig voorhanden zijn, in welk geval de vuilvracht wordt berekend op basis van omzettingsscoëfficiënten (artikel 35*septies*).

B.3.2. Volgens artikel 35*sexies* van dezelfde wet mag de op basis van meet- en bemonsteringsresultaten berekende vuilvracht worden verminderd, op de wijze zoals aangegeven in het artikel, wanneer het in een bepaald oppervlaktewater geloosde afvalwater geheel of gedeeltelijk afkomstig is van het gebruik van oppervlaktewater dat uit hetzelfde oppervlaktewater is opgenomen als dit waarin het afvalwater wordt geloosd.

Die vermindering, die het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag, komt erop neer dat de vuilvracht van het opgenomen oppervlaktewater mag worden afgetrokken van de in het geloosde water aanwezige vuilvracht.

B.4.1. De milieuheffingen op de waterverontreiniging beogen, enerzijds, een beperking van de vervuiling van het water en, anderzijds, de financiering en verdeling van de geldelijke lasten ten gevolge van de milieuvervuiling, overeenkomstig het beginsel « de vervuiler betaalt ».

In de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet dat heeft geleid tot het decreet van 21 december 1990 « houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 » werd ter zake gesteld :

« Milieuheffingen zijn derhalve niet alleen een middel om de collectieve maatregelen ter bestrijding van de milieuverontreiniging geheel of gedeeltelijk te bekostigen, maar ook en vooral een beleidsinstrument om de vervuilers ertoe aan te zetten de door hen veroorzaakte verontreiniging aan de bron te beperken » (*Parl. St.*, Vlaamse Raad, 1990-1991, nr. 424/1, p. 10).

B.4.2. Is een heffing ingegeven door het principe « de vervuiler betaalt », dan neemt zij het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie alleen dan in acht wanneer zij diegenen belast die vervuilen en wanneer zij rekening houdt met de mate waarin elke belastingschuldige aan de hinder bijdraagt waartegen de belasting tracht op te komen.

B.5. Het aan het Hof voorgelegde verschil in behandeling berust op een objectief criterium, namelijk het al dan niet lozen van afvalwater in hetzelfde oppervlaktewater als datgene waaruit de heffingsplichtige water opneemt.

Het Hof moet nagaan of dat criterium relevant is ten aanzien van het onderwerp en het doel van de onderzochte bepalingen.

B.6.1. Het in artikel 35*sexies* van de wet van 26 maart 1971 geregelde recht op vermindering van de vuilvracht vindt zijn oorsprong in het vroegere artikel 35*octies* van diezelfde wet, ingevoegd bij het decreet van 21 december 1990 « houdende begrotingstechnische bepalingen alsmede bepalingen tot begeleiding van de begroting 1991 ».

Tijdens de parlementaire voorbereiding van dat decreet stelde de toenmalige Minister van Leefmilieu over het in het geding zijnde verschil in behandeling het volgende :

« Wanneer de lozing gebeurt in dezelfde stroom waarin gecapteerd wordt, moet vanzelfsprekend niet worden betaald voor de reeds aanwezige vervuiling. Wanneer water dat aan kwaliteitsnormen voldoet, bijvoorbeeld als vis- of zwemwater, door het effluent negatief wordt beïnvloed, moet wel een heffing worden betaald. Dat is het verschil tussen de redenering van de Executieve en die van het VEV. Het Delta-principe, volgens de terminologie van het VEV, is niet van toepassing wanneer in dezelfde stroom wordt gecapteerd en het effluent wordt geloosd. Dan moet niet worden betaald voor de reeds bestaande vervuiling, maar als in een andere stroom wordt geloosd waarvan de basiskwaliteit door het effluent nadelig wordt beïnvloed, ongeacht de oorsprong van het water, moet wel worden betaald. Ik meen dat dit een logische redenering is » (*Hand.*, Vlaamse Raad, 1990-1991, 14 december 1990, p. 677).

B.6.2. Daaruit blijkt dat de decreetgever het recht op vermindering van de vuilvracht enkel heeft willen toekennen aan de heffingsplichtige die zijn afvalwater terugloost in hetzelfde oppervlaktewater als datgene waaruit het water oorspronkelijk werd opgenomen, vanwege het feit dat hij de reeds in het water aanwezige vuilvracht louter terugstort. Wanneer de heffingsplichtige daarentegen loost in een ander oppervlaktewater dan datgene waaruit het water werd opgenomen, wordt de volledige in het geloosde afvalwater aanwezige vuilvracht - dus ook de vuilvracht die reeds vóór de aanwending in het productieproces van de gebruiker in het opgenomen water aanwezig was - toegevoegd aan het oppervlaktewater waarin wordt geloosd.

B.6.3. Die verantwoording dient te worden begrepen in het licht van de reglementering die de oppervlaktewateren in het Vlaamse Gewest op basis van milieukwaliteitsnormen indelen in verschillende categorieën. Behoudens de basismilieukwaliteitsnormen, die voor alle oppervlaktewateren gelden, bevat het besluit van de Vlaamse Regering van 1 juni 1995 houdende algemene en sectorale bepalingen inzake milieuhygiëne (VLAREM II) ook bijzondere milieukwaliteitsnormen voor bepaalde oppervlaktewateren, afhankelijk van de bestemming ervan (drinkwaterproductie, zwemwater, viswater en schelpdierwater). Met het oog op de handhaving of het bereiken van die milieukwaliteitsnormen, kan de overheid bij het verlenen van een milieuvergunning bijzondere vergunningsvoorwaarden opleggen, die, afhankelijk van de aard van het oppervlaktewater waarin wordt geloosd, strenger zijn dan de algemene of sectorale lozingsvoorwaarden en die met zich mee kunnen brengen dat de heffingsplichtige wordt verplicht zijn afvalwater te zuiveren.

B.7. Het door de in het geding zijnde bepalingen in het leven geroepen verschil in behandeling bij de berekening van het bedrag van de heffing is pertinent ten aanzien van de bedoeling rekening te houden met de mate waarin elke heffingsplichtige aan de hinder bijdraagt waartegen de heffing tracht op te komen, evenals ten aanzien van het doel de vervuiling van het water te beperken.

Doordat die bepalingen het bedrag van de heffing afhankelijk maken van de werkelijke vuilvracht die door toedoen van de heffingsplichtige in het ontvangende oppervlaktewater wordt ingebracht, is de regeling bovendien evenredig met die doelstellingen.

B.8. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De artikelen 1, vierde lid, *35bis*, *35ter* en *35sexies* van de wet van 26 maart 1971 op de bescherming van de oppervlaktewateren tegen verontreiniging, zoals van toepassing in het Vlaamse Gewest, schenden de artikelen 10 en 11 van de Grondwet niet.

Aldus uitgesproken in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 17 mei 2006.

De griffier,

De voorzitter,

P.-Y. Dutilleux

A. Arts